

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **N. K.**
státní příslušnost: Gruzie
t. č. zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2026, č. j. OAM-1303/BA-BA07-VL15-PZ2-2025 ve věci prodloužení doby trvání zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumentace stran

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) tak, že prodloužil dobu trvání zajištění žalobce do 29. 4. 2026.
2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí. Předně namítá, že po celou dobu neměl možnost hovořit svým rodným jazykem, tj. nebyl mu zajištěn tlumočník z a do jazyka

gruzínského. Žalobci bylo vždy tlumočeno pouze rusky, i když žalobce výslovně žádal o tlumočnicka do jazyka gruzínského. Žalovaný neprovedl pohovor s žalobcem řádně a bez jakéhokoliv meritorního přezkoumání věci vystavuje žalobce okamžitému riziku návratu domů.

3. Dále namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu. Argument žalovaného, že uložení alternativy není možné v situaci, kdy se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jeví žalovanému jako účelová, je v přímém rozporu se smyslem § 46a odst. 1 zákona o azylu. Pokud snad měl žalovaný pochybnosti o motivech jeho žádosti, nabízelo se v jeho případě zejména umístění do otevřeného pobytového střediska ve smyslu § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. I v případě, že by žalobce bydlel v pobytovém středisku, byl by nadále plně k dispozici žalovanému pro řízení o mezinárodní ochraně. Nelze též přehlédnout, že žalovaný žalobce v řízení o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) ani nevyslechl, omezil se na zjištění cizinecké policie v řízení o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, které ale plní jiný účel, než je omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný se měl žalobce doptat na informace potřebné pro posouzení alternativ k zajištění – doptat se na možnost spolupráce se žalovaným, vysvětlit podmínky alternativy atd. Pokud žalovaný nepřistoupil k provedení pohovoru, měl ve svém rozhodnutí reflektovat jak skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, tak v jeho prospěch, což se však nestalo. Žalovaný přednostně zohlednil skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, rozhodnutí je jednostranné, nepřiměřené a nezohledňující všechny relevantní skutečnosti. Skutečnosti jdoucí ve prospěch žalobce (např. aktivní spolupráce žalobce se správními orgány) žalovaný nijak nezohlednil.
4. Žalovaný ve svém vyjádření krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým došel úvahám. Zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění. Dále zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí.

II. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Soud neshledal důvod odchytil se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal. Soud o žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez nařízení ústního jednání.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 9. 11. 2025, č. j. KRPA-351532-13/ČJ-2025-000022-ZZC,

zajistilo žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce se nachází v Evidenci nežádoucích osob od 13. 1. 2024 do 31. 12. 2999. Žalobce je také evidován v Schengenském informačním systému s platností do 2. 8. 2027 (zadávajícím státem ČR). Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 2. 1. 2024 pod č. j. KRPA-1039-13/ČJ-2024-000022-SV uloženo správní vyhoštění z členských států EU na dobu 3 let. V policejním protokolu o podání vysvětlení dne 9. 11. 2025 žalobce potvrdil, že rozhodnutí ze dne 2. 1. 2024 o správním vyhoštění převzal a je si vědom toho, že dostal zákaz pobytu na 3 roky. Uvedl, že poté požádal o azyl, který mu nebyl udělen a nevycestoval z důvodu, protože neměl peníze na vycestování. Dále sdělil, že v současné době bydlí v M. B. v pronajatém bytě s krajany, přesnou adresu nezná. Nemá na území ČR žádný majetek, nežije tady nikdo z jeho rodiny a nesdílí společnou domácnost s občanem EU, naopak veškeré vazby má ve vlasti. Pracoval na stavbách bez povolení k zaměstnání a bez živnostenského oprávnění. Ke svému rodinnému stavu sdělil, že je svobodný a bezdětný. V Gruzii mu nehrozí nebezpečí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení, držení v otroctví nebo nevolnictví, nehrozí mu ani výkon nucených prací či zbavení svobody. Není žádným způsobem ohrožen na životě a je to pro něj bezpečná země. Dne 12. 11. 2025 si žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poté žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 19. 11. 2025 pod č. j. OAM-1303/BA-BA07-BA06-Z-2025 o zajištění žalobce v ZZC (dále jen „rozhodnutí o zajištění“) podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 1. 3. 2026. Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2026, č. j. OAM-1303/BA-BA07-VL15-PŘZ-2025 žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění ze zajištění tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu nadále zajištěn s dobou trvání zajištění do 1. 3. 2026. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce tak, že podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu se doba trvání zajištění prodlužuje do 29. 4. 2026.

7. Předně soud považuje za nutné vyjádřit se ke kvalitě podané žaloby. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s., mezi nimiž je pod písmenem d) tohoto ustanovení uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné, přičemž judikaturou NSS již bylo mnohokrát jasně vymezeno, že pouhé vylíčení typových nezákonností či pouhý odkaz na údajně porušená zákonná ustanovení nelze za řádný žalobní bod považovat (např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Z tohoto důvodu soud nepovažoval za žalobní bod úvodní proklamaci žalobce, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, kterou nijak nekonkretizoval.
8. Ve vztahu k dalším námitkám je pak třeba s odkazem na závěr rozšířeného senátu NSS uvedený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS konstatovat, že žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován. Celá žaloba až na námitku ohledně jednacích jazyků je přitom koncipována velmi obecně a žalobce nikterak konkrétně nereaguje na závěry žalovaného. Míra

podrobnosti vypořádání krajským soudem tak bude odpovídat míře (ne)konkrétnosti těchto námitek (viz rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, bod 48, či ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, bod 37).

9. V první řadě je předně třeba ozřejmit zákonné podmínky pro zajištění cizince dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
11. Je-li cizinec zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je tomu tak především za tím účelem, aby se podáním účelové žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl vyhnout vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod 24). Jde o přípustný důvod zásahu do osobní svobody, který obстоjí z hlediska čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je výslovně předvídan v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
12. Rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu představuje základ pro zákonné omezení jeho osobní svobody vždy jen po tímto rozhodnutím stanovenou dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 tohoto zákona. Je-li tato doba trvání dalším rozhodnutím prodloužena, pak je ode dne následujícího po posledním dni původně stanovené doby zajištění právě toto rozhodnutí základem, který umožňuje následné omezení osobní svobody. To ale znamená, že samotné musí dostát všem požadavkům kladeným na takovéto správní rozhodnutí, včetně požadavku na řádné odůvodnění splnění zákonných podmínek zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025-26, bod 19).
13. Podle krajského soudu však žalovaný uvedeným judikturním požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce dostál. Z jeho odůvodnění konkrétně vyplývá, že žalovaný měl za to, že se nic nezměnilo na důvodech uvedených v prvotním rozhodnutí o zajištění a že bylo nadále zřejmé, že by propuštěním žalobce ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí o správním vyhoštění, zejm. následné vycestování. Žalovaný zcela konkrétně popsal vývoj situace žalobce, tj. jeho pobyt na území ČR bez jakéhokoli povolení k pobytu a platného cestovního dokladu, jeho nerespektování uloženého správního vyhoštění a ukončeného řízení o udělení mezinárodní ochrany, na základě kterého měl z ČR vycestovat nejpozději do 8. 5. 2024. Poukázal rovněž na skutečnost, že žalobce zde pracoval nelegálně na stavbách, kromě nelegálního pobytu tu tedy rovněž vykonával nelegální pracovní činnost. Dále poukázal na skutečnost, že žalobce nemá v ČR nikde nahlášenou adresu, nezná adresu pronajatého bytu, na území ČR tedy není kontaktní, jakož i na absenci jakýchkoliv rodinných či jiných blízkých vazeb na území ČR. Vzhledem k uvedenému nelze dle žalovaného očekávat jeho součinnost v řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení osobní svobody. Podmínky § 46a

odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak měl za naplněné, přičemž krajský soud s tímto závěrem vzhledem k uvedeným skutečnostem souhlasí.

14. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce a s ohledem na ni shledal naplnění podmínek pro prodloužení zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Úvahy žalovaného podle krajského soudu reflektují konkrétní situaci žalobce a řádným způsobem odůvodňují naplnění podmínek pro prodloužení doby trvání zajištění.
15. Žalobce namítal nedostatečné posouzení možnosti uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu.
16. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené. Podle druhého odstavce téhož ustanovení platí, že *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje (na rozdíl od zajištění v ZZC), a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
17. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, se vyslovil NSS v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Uvedl, že *„jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.“* Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě *„vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (...). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správním řízením či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (k tomu rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).*
18. Jak je uvedenou judikaturou zdůrazněno, zvláštní opatření nelze uložit, pakliže nelze předpokládat spolupráci žalobce s žalovaným a pakliže by tím mohl být zmařen cíl,

k němuž zajištění směřovalo (zde výkon správního vyhoštění). Tedy k uložení zvláštního opatření nelze přistoupit, lze-li se na základě konkrétních skutečností domnívat, že by žalobce mařil výkon správního vyhoštění. Přesně takovou optikou přitom na věc žalovaný nahlížel. Na str. 4 napadeného rozhodnutí uvážil, z jakého důvodu není možné uložit zvláštní opatření. Konkrétně uvedl, že s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů ČR nelze shledat záruku, že by žalobce poskytoval žalovanému potřebnou součinnost. Dále uvedl, že žalobce v ČR o mezinárodní ochranu požádal v ZZC poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Fakt, že žalobce v současné době nemůže v ČR ani pracovat, nenavozuje jistotu v plnění všech jeho povinností spojených se zvláštním opatřením [např. povinnost pravidelně se hlásit žalovanému dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Uzavřel, že žalobce je v ZZC umístěn kvůli přesvědčení žalovaného, že mimo ZZC by neposkytoval součinnost v rámci řízení a následně se vyhýbal nucenému vycestování z ČR. Žalovaný odkázal na své rozhodnutí, kterým nevyhověl žalobcově žádosti o propuštění ze zajištění ze dne 27. 1. 2026, v němž dospěl k tomuto přesvědčení s tím, že se v tomto směru v situaci žalobce nezměnilo nic, co by vedlo žalovaného ke změně jeho závěru. Krajský soud má úvahy žalovaného týkající se nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu za dostatečné a přezkoumatelné. Uvedené závěry vyplývají ze zjištěných skutečností a naplňují výše uvedené požadavky judikatury. S ohledem na zjištěné vážné skutečnosti uvedené výše v bodě 6 tohoto rozsudku (uložení správního vyhoštění již 2. 1. 2024, o němž žalobce věděl a které úmyslně nerespektoval, nelegální práce na území ČR, absence jakýchkoliv vazeb na území ČR, nekontaktnost žalobce apod.) má soud rovněž za to, že v případě žalobce nelze zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu uložit, neboť není naplněn předpoklad, že by žalobce spolupracoval se správními orgány a především, že by uložená opatření respektoval, když jeho dosavadní přístup k právním předpisům ČR hovoří o přesném opaku.

19. Žalobce přitom v podané žalobě nikterak nereagoval na uvedené závažné okolnosti (nelegální pobyt a práce na území, nerespektování uloženého správního vyhoštění), nijak je soudu neosvětlil, nepředložil uvěřitelnou verzi, která by vyvracela popsání úvahy žalovaného. Umístění žalobce do pobytového střediska je proto dle soudu vyloučeno. Nelze přisvědčit žalobcově argumentaci, že v případě pobytu v pobytovém středisku by byl správním orgánům k dispozici. V pobytovém středisku cizinci nejsou omezováni na osobní svobodu, jako je tomu v případě umístění do ZZC. Žalobce je osobou, která na území ČR nemá žádné rodinné, sociální ani jiné významné vazby, které by jej motivovaly k setrvání. V jeho případě tak není dána žádná skutečnost, která by nasvědčovala ochotě spolupracovat se správními orgány, naopak z jeho dosavadního přístupu plyne naprostý opak. Z těchto důvodů nelze dovodit, že by měl jakoukoli reálnou motivaci skutečně zůstat na území ČR. Žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, které by představovaly alespoň indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Krajský soud vzhledem k výše uvedenému shledal správnou úvahu žalovaného, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují a trvají.
20. Vzhledem k uvedenému rovněž nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce o absenci výsledku žalobce a účelovém hodnocení skutečností toliko v jeho neprospěch. Předně je třeba uvést, že zákon o azylu při rozhodování o zajištění cizince s provedením jeho výsledku nepočítá.

Uvedené výslovně plyne z ustanovení § 46a odst. 6, dle kterého v řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Žalovaný tedy nijak nepochybil, jestliže žalobce k otázce jeho zajištění nevyslechl a vycházel mj. z informací získaných od Policie ČR. Žalobce ani v žalobě nespecifikoval, jaké skutečnosti ohledně možností jeho spolupráce se správním orgánem hodlal v rámci takového výsledku žalovanému uvést.

21. V této souvislosti dále krajský soud k namítanému nezajištění tlumočnicka pro gruzínský jazyk uvádí, že ze správního spisu zjistil následující skutečnosti. Již v protokolu o podání vysvětlení sepsaném na Krajském ředitelství Policie hl. m. Prahy dne 9. 11. 2025 výslovně uvedl, že žádá tlumočnicka do ruského jazyka, uvedl, že přítomnému tlumočnickovi rozuměl, s protokolem souhlasil, tento podepsal. Následně dne 24. 11. 2025 se žalobce dostavil k provedení úkonu Poskytnutí údajů k řízení ve věci mezinárodní ochrany, kde sdělil, že ruskému jazyku nerozumí a řízení chce vést v jazyce gruzínském. Žalovaný z toho důvodu přesunul konání úkonu na jiný den s tím, že zajistí tlumočnicka gruzínského jazyka. Avšak dne 2. 12. 2025 žalobce požádal o pohovor s tím, že vše přehodnotil a je si jistý, že pohovor za přítomnosti ruského tlumočnicka zvládne. Dne 9. 12. 2025 pak podepsal Prohlášení o jazyce, v rámci něhož požádal, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany s ním bylo vedeno v jazyce ruském nebo gruzínském. Úkon Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu s ním byl dne 9. 12. 2025 dle jeho žádosti veden za přítomnosti tlumočnicka do ruského jazyka, s protokolem souhlasil, na tlumočnicka si nestěžoval a protokol podepsal. S rozhodnutím o nepropuštění žalobce ze zajištění ze dne 27. 1. 2026 a s napadeným rozhodnutím byl seznámen v jazyce gruzínském, což potvrdil svým podpisem.
22. Předně je v návaznosti na odst. 20 tohoto rozsudku třeba uvést, že v rámci řízení o prodloužení doby trvání zajištění s žalobcem žádný pohovor v souladu se zákonem veden nebyl a s rozhodnutím ve věci byl seznámen v jazyce gruzínském. V rámci nyní posuzovaného řízení tak k žádnému úkonu, který by s žalobcem byl veden za přítomnosti tlumočnicka do ruštiny nedošlo, proto nemohl být nijak zkrácen na svých právech. Úkon, který s ním byl veden v ruském jazyce probíhal v řízení o udělení mezinárodní ochrany, jež však není předmětem nyní projednávané věci, nýbrž samostatné žaloby, kterou již žalobce proti takovému rozhodnutí podal a která je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 74 Az 6/2026. Avšak nad rámec uvedeného krajský soud rovnou poukazuje na skutečnost, že tvrzení žalobce se nezakládají na pravdě, neboť veškeré úkony, které s žalobcem byly vedeny za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka, byly takto vedeny s jeho souhlasem, když sám svůj nesouhlas ze dne 24. 11. 2025 prakticky odvolal s tím, že ruskému jazyku rozumí, pohovor v ruském jazyce zvládne a sám výslovně požádal o jeho vedení za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka. Nyní vznesená námitka proto nemůže být důvodná.
23. Soud pak nesouhlasí ani s tvrzeným účelovým vyhodnocením zjištěných skutečností. Rovněž dle názoru soudu se jedná o podstatné a natolik závažné okolnosti, které zcela odůvodňují žalobcovo zajištění bez jakýchkoliv pochybností. Žalovaný zjištěné okolnosti hodnotil objektivně. Ani soudu totiž není zřejmé, jak by dosavadní nelegální jednání žalobce, popsané výše, mohlo vyznít ve prospěch žalobce. Pakliže žalobce dále naráží na svou spolupráci se správními orgány, není soudu zřejmé, o jaké spolupráci hovoří, pakliže se nachází v zajištění, a tudíž logicky nemá jinou možnost než se správními orgány

spolupracovat. Má-li ona tvrzená spolupráce spočívat v tom, že žalobce odpovídá na otázky správního orgánu, rozhodně se nejedná o skutečnost, která by mu měla být přičtena k dobru, neboť je v jeho vlastním zájmu, aby správnímu orgánu vyličil všechny rozhodné skutečnosti v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a rozhodně to není skutečnost, která by mohla jakkoliv převážet výše uvedené okolnosti hodnocené v žalobcův neprospěch.

III. Závěr a náhrada nákladů řízení

24. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 26. března 2026

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně